

Időutazás: a kezdetek

10 éves a Protestáns Téka! Előző számunkban Időutazás címmel a kezdetekről olvashattunk, s most az újraindulás óta szolgálatot tevők szólnak meg, milyen a Téka jelene. Mi foglalkoztatja őket, miért szeretnek szolgálni, milyen elképzelésük van.

Nem tudok másként, mint mérhetetlenül nagy ámulattal és hálával tekinteni a Protestáns Téka 2015-ben való szervezett újraindulása óta megtett útra. 2015-ben a Dunamelléki Református Egyházkerület felé az akkori főszerkesztőtársammal, Masri Mona Aisha-val egy rövid és hosszabb távú víziót kommunikáltunk. Akkor még vízió volt, egy álmom, és Istent illeti egyedül a dicséret, hogy 2017-re nemcsak egy álmom, hanem jelenvalóság, hogy a diákújság működik, érdeklődésnek örvend, igény van rá. Sőt! Isten arra is gondot visel, hogy munkatársakat, lelkes szolgálókat küld folyamatosan ebbe a szolgálatba. Legyen szó egy-egy ötlet adásáról, cikk megírásáról, interjúkészítéséről, valamilyen koordinátori feladat ellátásáról, arculattervezésről, tördelésről, lektorálásról... A Téka megjelenésén nem egy szorgos kéz munkálkodik.

De mi is történik a színpalak mögött? Mit miért teszünk? A tavalyi Erőmerítő plakátunkon ez a mottó szerepelt: több mint néhány betű. Ez a mondat valóban kifejezi azt a küldetést, amelyet megélünk és képviselünk az újság újraszervezése kapcsán. Hiszem, hogy egy újrain-

dulás során az elsődleges feladat egy jó csapat kovácsolása és építése, és ha már megadatott egy lelkes szolgáló közeg, egy erős mag, akkor indul útjára a csírázás, a növekedés. Mindezek után kezdődhet a minőségi, szakmai fejlődés. Azt is hiszem, hogy a Téka nemcsak a munkatársak életére gyakorol hatást. Egy komoly jégtörő szerepe van a teológusközösségben, és tanár-diák viszonyrendszerben egyaránt: hogy összejöjjünk, hogy találkozzunk, hogy ne menjünk el egymás mellett. Arról nem is beszélve, milyen összekovácsoló ereje van annak, hogy van valami, ami közösen a miénk: mi alakítjuk, nekünk szól, rólunk szól. Hosszabb távú tervünk pedig a gyülekezetek felé való nyitás. Remélem, nem csak én érzem, hogy valami elkezdődött. Azzal a reménységgel végezzük ezt a szolgálatot, hogy évek múltán is lesz folytatás, lesz gyümölcsözés.

Bogyó Zsófia

Idén januárban kerültem a Téka csapatába, az újság egyik szerkesztőjeként. Azt gondolom, hogy mint minden fontos évforduló, jelen esetben ez a tíz éves jubileum is kiváló alkalmat biztosíthat arra, hogy a múlt fényében, de a jelenre koncentrálna, ugyanakkor a jövőre tekintve gondolkodjunk és ötleteljünk. Szeretném, ha megmaradna az a fajta előremutató nyitottság és tartalmi igényesség, ami eddig is jellemezte a Tékát, és jó lenne, ha olyan új dolgokat is tudnánk kínálni, ami a lehető legtöbb ember szá-

mára érdekes és építőjelleű, legyen szó akár interjúról, tudósításról, vagy programajánlóról. Ez egy csapatjáték, ahol mindenkinek megvan a maga feladata, és nagyon örülök, hogy egy olyan teamnek lehetek a tagja, ahol a kölcsönös tiszteletnek és megbecsülésnek köszönhetően a közös munkánk terméke igazi és értékes együttgondolkodás eredménye. Úgy érzem, hogy mindnyájan fontosnak tartjuk a pontos, átfogó és minőségi tájékoztatást. Bennem is ez a vágy dolgozik, és bízom benne, hogy ezt tükrözi a jelenlegi példány is.

Mihályiné Zoltán Tímea

Michel de Montaigne francia író és filozófus, amikor eltűnődött La Boete iránti érzéseiről, így fogalmazott: „Barátok voltunk... Mert ő volt ő, s mert én voltam én.” Elsőre furának tűnhet ez az idézet, itt, a Téka születésnapját ünneplő fejezetben. Viszont, amikor én a folyóirat újraindítására gondolok, nem a cikkek, a tördelés vagy a borító stílusának megválasztása jut eszembe. Ezek pusztán eredmények, egy olyan barátság természetes következményei, ami az együttműködés során próbára tétetett, és mint ahogy ezt az elkészült példányok is mutatják, megerősödött. Fontos látni, hogy a Téka-ban az érték az a szellemiség, amit tükröz. Zsófi-val nem mindig értettünk egyet, ízlésünk nem mindig egyezett, és épp ez a különbözőség segített minket abban, hogy az általatok fellelt füzetben minél többen rátaláljatok magatokra, olyan cikkekre, melyek érdekelnek és hatást gyakorolnak rátok. Ugyanakkor ez elő-

segíthette, hogy meglássátok mindazt, ami társaitokat izgatja. Erre találtuk ki többek között a négy rovatot, vagy az állandó témaköröket. Jelenleg úgy látom, amíg olyan szerkesztők és munkatársak munkálkodnak a folyóiraton, akik a fenti idézet nyomán gondolkodnak, és keresik a „más” személyiségben is a barátot, addig közösségi célt fog szolgálni a Téka.

Masri Mona Aisha

Szeretek a TÉKA csapatában dolgozni, mert egy nagyon jó hangulatú csapat. A szerkesztőség tagjai kreatívak, lelkesek, és ezzel engem is inspirálnak. Ami nekem különösen örömet okoz, hogy soha nem feladatom valakinek a konkrét elképzelését robotként megvalósítanom, hanem mindig közösen, egymást meghallgatva jutunk el a kész verzióig. Egymásra támaszkodva dolgozunk, és megbecsüljük egymás munkáját. Remek érzés a munka végén kézbe venni azt a kiadványt, amelybe sok lelkes ember sok munkaórát fektetett.

Török László

Azt hiszem, hogy a legjobban úgy tudnám megfogalmazni, mit kaptam az újságtól az alatt a félév alatt, amíg szerkesztője lehettem, ha felsorolom. A legfontosabb, hogy szoros barátságokat adott, amelyek nem csak felületes munkabarátságok, hanem az igazi, a bajban is megkereshetem őket barátságok. Másodszor a türelmet adta nekem a Téka. Sajnos sohasem volt erősségem, de itt, félév alatt megtanultam, hogy a türelem valóban rózsát, vagy jelen esetben újságot terem! Aztán kaptam egy kis önismeretet is, hiszen rájöttem, hogy mire vagyok képes – amelyekről eddig nem is sejtettem, hogy megvan bennem- , vagy éppen mi az, amiben segítségre szorulok. Valóban megéreztem a határidő jelentését, főleg, hogy most a másik oldalon álltam, és én adtam ki ezeket. Így próbálom a teendőimet azóta nem az utolsó pillanatra hagyni, és több-kevesebb sikerrel be is tartom! Az újság megmutatta továbbá azt is, hogy kis emberek, nagy akaraterővel és szeretettel, sok mindent elérhetnek! Ez pedig reményt adott ahhoz, hogy ne adjam fel az álmomat, a világ lehet szebb hely, és ezért a legkisebbek, akár én is tudok tenni! Köszönöm ezt a Tékának és a csapatnak, akik mögöttem álltak, és akik azóta is mellettem állnak!

Varga Fanni (II. évfolyam)

„Te, Zsófi! Úgy látszik, hogy ők értenek hozzá.” – ezzel a mondattal kezdődött a tékás pályafutásom Török Lacival együtt. Még általános iskolában tanultam kiadványt szerkeszteni, később gimnáziumi éveim alatt, ha nem is a ki-

advány tördelést, de dokumentum szerkesztési ismereteimet sikerült mélyíteni. Amikor beiratkoztam a Teológiára, úgy gondoltam, hogy egy ideig biztosan nem kell a monitor előtt görnyednem, és a bekezdésekkel bajlódnom. Hála Istennek ez nem így lett. Örülök, hogy a Téka csapatának tagja lehetek.

Mit csinál egy tördelő? Én vagyok az első, aki egyben látja a Tékát, persze először még csak digitálisan. A főszerkesztők koncepciójának megfelelően egymás után beillesztem a cikkeket egy kiadványszerkesztő programba, valamint képekkel egészítem ki. Ha egy-egy sortörésnél rosszul van a szótagolás vagy összefolytak a betűk, vagy a kép belelóg a szövegbe akkor engem, vagyis a programot, és a figyelmetlenségemet okolhatjátok. Jó látni azt, amikor egy üres szerkesztői felületből pár nap leforgása alatt egy kész újság lesz, amivel örömet tudunk okozni nektek.

Czikó Györgyi

A Téka Csapata